

Ohlášky – neděle 5. 2. 2023

Dnes prožíváme **5. neděli v mezidobí**.

- Pondělí 6. 2. – **Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků**
- Pátek 10. 2. – **Památka sv. Scholastiky, panny**
- Příští neděle 12. 2. 2023 bude **6. neděle v mezidobí**.

***

- Tento týden jsou jarní prázdniny proto **ve středu 8.2.23 nebude náboženství**.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út	16:30
bohoslužba slova	
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

* Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)
V zimním období jsou bohoslužby **během týdne ve farní kapli**.

***

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

***

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti ve středu od 13 h
(děti před 1. sv. přijímáním) a od 14 h

***

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 11 (2023)
5. 2. 2023

5. neděle v mezidobí

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Texty k rozjímání z 5. týdne v mezidobí

Neděle 5. 2. - Mt 5,13-16: Být sůl není zrovna vábivá představa. Ale Ježíš mluví o tom, že našim úkolem je dávat chuť. Ztráta chuti je v řeckém originále označena slovem 'mórainó', což znamená jak 'pokazit se', tak 'stát se pošetilým'. Představa „pošetilé“ chuti zní divně. Ale umíme si vybavit „pachuť“. A tak by se dalo dnešní evangelium parafrázovat: „...když budete mít jen pachuť světa, co vám dodá skutečnou chuť?“ Kristus nás zve na radikální cestu. Nemusíme „chuť“ hledat. K tomu stačí plnohodnotně evangelium žít. Lacinost bez chuti je cestou k prázdnotě.

Pondělí 6. 2. - Gn 1,1-19: Bůh tvoří to, co jednou dá do správy člověku. Ten pak bude dobré Boží dílo opatřovat a dál rozvíjet.

Úterý 7. 2. - Gn 1,20 – 2,4a: Člověk, správce všeho, na čem Bohu záleží. Tím se stává spolupracovníkem samotného Boha. Ne jeho konkurentem, ale obrazem.

Středa 8. 2. - Gn 2,4b-9.15-17: Genetické manipulace, nové technologie hromadného ničení – to jsou dnešní stromy, jejichž ovoce nese smrt a utrpení. Bůh varuje, člověk přestupuje. Dědičná vina...

Čtvrtek 9. 2. - Gn 2,18-25: Krásně, básnicky vyjádřeno. Bůh tvoří ženu od srdce muže. Radost ze života ve dvou je Božím darem! Chci za něj děkovat s vědomím, že ne každému se ho dostává.

Pátek 10. 2. - Gn 3,1-8: Společným jmenovatelem světových válek a totalitních režimů je snaha odstranit Boha a postavit sebe na jeho místo. Každé zbožštění člověka vede k tragédii.

Sobota 11. 2. - Gn 3,9-24: Zajímavé, že člověk má ostych před Hospodinem, když cítí, že udělal něco špatného. Tato odtažitost však může vztah k Hospodinu zničit. Svátost smíření – nedoceníitelný poklad, který se nám nabízí!

Youcat (60. část)

Copak „svoboda“ nespočívá právě v tom, že se člověk může rozhodovat i pro zlo? Řídí Bůh svět a můj život? Oslava svobody však v žádném případě nesmí opomenout, že možnost člověka vybrat si zlo - tedy to, co jemu a ostatním škodí - ho může přivést do pekel, na „Highway to Hell“. Byl to satanista Aleister Crowley, kdo formuloval heslo domněle

svobody: „Dělej si, co chceš ty! To ať je celý zákon.“ Pojetí svobody zahrnující sebezničení i zničení druhých (například potrat, sebevraždu a eutanazii) je založeno na rouhavé záměně Boha: Já jsem pán, já jsem zákon. V celém vesmíru se nenajde nikdo, koho by skutečně zajímalo, co se se mnou děje. Není tu ani nikdo, koho by zajímalo, že se někdo stal obětí mé svobody. **Proč toužíme po štěstí? Proč Bůh stvořil člověka?** Pravý Bůh sice poskytuje neomezenou svobodu, ale také do ní zabudoval jistou orientaci – niterné tnutí k dobru. Jsem naprosto svobodný, ale smyslem mé svobody je dobro. Člověk je svobodný, aby z vlastní vůle a na základě svobodné volby konal dobro. Proto lidé prožívají pocit spontánního přirozeného uspokojení, udělají-li něco dobrého, a naopak se červenají hanbou, jsou-li nachytáni při nějaké špatnosti. Existence tohoto rozdílu poukazuje na skutečnost, že dobro pochází z dobra – jinými slovy, že prapříčina všeho – Bůh – je dobrá. Je-li Bůh dobrý, pak je i dobro dobré a zlo zlé. Ve světě, který dává smysl, si Bůh přeje, abychom byli dobří. C. S. Lewis napsal: „Nechceme-li být takoví, jaké nás chce Bůh, chceme ve skutečnosti něco, co nám nikdy nemůže přinést štěstí.“

(z knihy *Youcat: Kurz víry*)

13/ Jak vysvětlit Nejsvětější Trojici?

Každý rok se s mládeží z CapMissio vydáváme na pár dní do Lurd. Abychom se na tuto pouť dobře připravili, pouštíme si překrásný film Jeana Delannoye o svaté Bernadetě. Je v něm jedna výživná scéna, která mě nikdy neomrzí. Malé Bernadetě je tehdy asi 13 let, a právě pobývá ve vesničce Bartrès u své bývalé kojné. Tato scéna se odehrává několik měsíců před prvním zjevením v Lurdech. Budoucí vizionářka je spolu s dalšími dětmi z vesnice v kostele na hodině náboženství, kterou vede místní farář. Tento dobrotivý muž v sutaně se děti ptá: „Kolikpak máme ve Svaté Trojici osob?“ Několik dětí zvedá ruku a odpovídá: „Tři.“ Farář je nadšený, jak pěkně děti umí náboženství, a rozdává jim za odměnu svaté obrázky. Další otázka zní: „A jaké osoby to jsou?“ A znovu několik dětí odpovídá: „Otec, Syn a Duch Svatý!“ Hrdý na své ovečky rozdává ten dobrák potěšeně nové obrázky. A potom pokládá svou poslední otázku: „A kolik tedy máme bohů?“ Všechny děti jednohlasně vykřiknou: „Tři!“ Pan farář si rychle

bere zpátky všechny obrázky a u toho nasupeně mumlá: „No tak, dáš to sem, koukej to vrátit...!“ Není snadné vysvětlit tajemství Nejsvětější Trojice dětem a vlastně ani dospělým. Je to jedno z největších tajemství naší víry. Jak už napovídá samotné pojmenování, tato skutečnost naší víry zůstává zahalena tajemstvím. Jeden z mých profesorů teologie nám často citoval Jacquese Maritaina: „Tajemství není něco, kde není co chápat, ale něco, kde je toho na pochopení příliš.“

Bůh je tajemstvím, jehož objektivní realita nekonečně přesahuje kapacitu našeho chápání.

Napříč celými dějinami se mnoho kazatelů pokoušelo najít jednoduché obrazy, které by tajemství Boží Trojice vysvětlily. Někteří si pro svou metaforu vypůjčili vodu, H₂O – její kapalné skupenství, tedy tekoucí voda, představuje Otce, pevné skupenství čili led je obrazem pro Syna a konečně plynné skupenství čili pára představuje Ducha Svatého.

Ve 4. století ve svém díle O Trojici vychází svátý Augustin ze základní myšlenky „Bůh je láska“, s jejíž pomocí vysvětluje jedinečnost každé ze tří osob: Otec je „milujícím“, tedy zdrojem lásky, Syn je „milovaným“, tedy tím, který lásku přijímá, Duch Svatý je samotnou „Láskou“, tedy spojením mezi Otcem a Synem. Jde o překrásný obraz, který nás noří do samého srdce Božího tajemství. Později jej převzal i svátý Tomáš Akvinský a mnoho jiných teologů.

Podobenství o slunci

Svatý Efrém Syrský, jáhen a učitel církve, který žil rovněž ve 4. století, používal k vysvětlení Trojice jiný obraz: „Slunce, to je Otec, paprsek, to je Syn, a světlo a teplo jsou Duch Svatý“ Já osobně mám tuto metaforu nejradši.

Slunce

Slunce je Otec. Nikdo ho nemůže spatřit, dokonce ani si ho představit. Už jste se někdy zkusili podívat přímo do slunce? Bez slunečních brýlí to nejde, a podobně nikdo nemůže spatřit Boha, ani ho zobrazit. „Boha nikdy nikdo neviděl.“ (J 1,18) ...

(z knihy *René-Luca Patnáct podobenství*)